

„Danfæren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES- BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA. Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danfæren“ udgives Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlændet \$2.00. Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undertagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afsendinger og andre Artikler — sendes til Dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danfærens“ Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Dr. William Bouslet, Professor i Teologi ved Universitetet i Østtningen, Zylinder, har taget imod et Professorat i Eksgeogik ved Universitetet i Giesjen. Da han anses for at være uderst radikal, har hans Valg boldt megen Forargelse i ortodokse Kredse.

Søndagen den 16. Jan. fejrede „Den danske Kirke“ Menighed i Clinton, Iowa, iflg. „Danfæren“ 40-års Jubilæum. Prædikerne V. Hansen, August Rober og Menighedens nuværende Præs. P. Gøtte tjente ved Gudstjenesterne nævnte Søndag Formiddag og Eftermiddag. Af Medlemmerne paa Menighedens første Medlemsliste lever flere endnu i Clinton og er fremdeles virksomme Medlemmer.

„Danfæren“ er, efter hvad der meddeles i „Ar. Sml.“, fra Nystaar opført at udkomme Men der er fremtraadt en Afviser, idet en lille Kreds af grundtvigske Prædiker har udsendt Indbødelse til at abonnere paa et nyt Blad, som skal bære Navnet „Kirketidende“ og bl. a. have til Opgave at være Udtryksmiddel for den kristendomsopfattelse, der ligger i Dødsforholdet til N. S. Grundtvig. — Som det nye Blads Redaktør nævnes Past. P. Severinsen.

Harold Spurgeon, en Sønnesøn af den berømte Prædikant C. S. Spurgeon i London, har nylig opnaaet den meget eftertragtede Udmærkelse at vinde den saakaldte Ewingtonpræmie ved Trinity College i Dublin. Han vandt den ved en Afhandling om asyriske og ægyptiske Forskninger. Han paaviste, at disse Forskninger bekræfter Troværdigheden af Bibelens Beretninger om Juda og Israels Konger. Det skal være første Gang en Baccalaureus har vundet denne Pris — Stolen er episkopalf.

Henrik Jøben og hans Broder. En norsk Admmand har nylig besøgt Henrik Jøbens eneste levende Broder, Ole Jøben, paa Sømandshjemmet i Frederiksøen. Ole Jøben var den yngste af fem Søskende, og nu er han 80 Aar. Henrik Jøben var den ældste af de fem. For Zinterviereren fortalte Ole Jøben, at han var 7 Aar, da den berømte Broder rejste hjemmefra, og at han siden ikke havde set denne.

Da herre De da aldrig fra ham? — Nej, aldrig, vi var saa usige. — Som interesserede sig borte for Striving, og Søn var mit Liv. — Hvilket Indtryk har De af ham fra Barnsdomsaarene? — Jeg mindes bedst det store pive Haar, og at han var tavs, bare læste og læste bestandig og malede. Aldrig var han ude og legte med de andre Drengene. Han var noget for sig selv og bar altid alvorlig. Ellers mindes jeg intet om ham. Det er saa længe siden.

— Har De læst alle hans Bøger? — Na nej. Jeg læser mest religiøse Sager og saa Kvæder. Jeg overkommer ikke mere, for jeg hugger jo selv mit Brænd og gaar alle Vejender.

Grønlanderne og Prædiker. Da Missionærerne paa Grønland første Gang overførte det nye Testamente, fandt de i lang Tid ikke finde et passende Udtryk for Ordet Prædiker. De funde ikke af de Indfødske saa et Ord, som helst svarede til Begrebet. Men luttelig spurgte en Indfødt: „Maaffe De mener en Mand, som om Vaanden fremtræder, foringer i Vaanden og redder den druknende? Missionærerne svarede, at det passede. Der-af kommer det, at Navnet Prædiker paa det grønlandske Sprog er endstodig med en, som foringer i Vaanden og redder den druknende.“

Miss Grace S. Dodge, New York, der i mange Aar var Præsident for „The National Young Women's Christian Association“, har efterladt følgende Vælsk for velgørende Anstalter: Presbyterian Home Mission board \$25,000; Foreign Mission board \$25,000; Young Women's Christian Association's nationale board \$500,000; ditto, New York City \$200,000; American College for Girls, Constantinopel, \$50,000. Alle hendes testamentariske Gaver til velgørende Foretagender tilsammen beløber sig til \$1,500,000.

Hvorfor jeg er lutherisk Kristian.

Vantro og Gudsfornegetelse. Prædiker tænker maaffe: Kommer det ikke, det, som er færegent for vor lutheriske Kirke? Jo, det kommer, vil Gud.

Men det, en lutherisk Kristian mindst af alt er, det er vantro eller gudsfornegetelse, og jeg vilde allernærmst, at et vantro Menneske skulde rose sig af, at han eller hun er Lutheraner.

Vi kan godt tage for givet, at om der skulde holdes Folketælling kommende Foraar, saa vilde mange vantro Mennesker, naar de skulde opgive, hvilken Følelse de tilhøre, kalde sig Lutheraner. Andre vantro Mennesker vilde kalde sig Metodister, Baptister, Katholikker eller ogsaa anden Samfundsforsindelse.

Saad det gælder om, det er ikke at være Lutheraner, men at være lutherisk Kristian. Vantroens Støtte er det allerdaarlige aandelige Støtte, et Menneske kan indtage.

Vad os først dvæle lidt ved Betragtning af Gudsfornegetelse, thi det er vel den tydeligste Form af Vantro. David siger: En Daare siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud (Sal. 14, 1). Han kendte altsaa ogsaa i sin Tid til vantro Mennesker, gudsfornegetende Mennesker.

Han tager ikke i Betragtning at sige to Ting om dem — han kalder dem uden videre Daarer, og han siger, at deres gudsfornegetende Vantro stammer fra Sjere t e t.

Det er i sit Hjerte, Daaren siger: Der er ingen Gud; hans Fortsættelse vilde sige noget andet. Bilde han vende Hjet udad i Guds Stabning, saa vilde Stabningens Mangfoldighed vidne for hans Fortsætelse med en Mund: Han har skabt os!

Da vilde han vende Tanken indad, saa vilde haade Fortanden, Sannerne og Samvittigheden vidne: Han har underlig dannet os! Kun det fordrøvede Hjerte, der glæder sig i Synd, siger: Der er ingen Gud.

Men det er helt naturligt. Læst paa Bismandens Ord: „Bævar dit Hjerte fremfor alt det, der behæres; thi Væi udgaar fra det“, og paa Jesu Ord: Af Hjertets Overflidighed tæler Munden.“ Videre: „Af Hjertets udgaar en Vantro, Mord, For, Skælelmet“ o. s. v.

Da Pauli Ord: „Med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden befinder man til Prædiker“ viser, at Hjertets og Udslaget ogsaa i modsat Retning. Som Hjertet er, saaledes bliver Livet.

Som det var i Davids Tid, saa er det i vor: En Daare siger i sit Hjerte, der er ingen Gud! Men det siger vi ikke bebrejdede eller med Foragt for vantro Mennesker: Vi ønsker alle vantro Mennesker Kroens Afke, den Afke, der udtrykker i de ansættede Ord af Paulus: Med Hjertet tror man til Retfærdighed.

Der er ingen væsentlig Forskel mellem Gudsfornegetelse, Kristiansfornegetelse og andre vantro Mennesker eller Guds Ords Fornegetelse: Thi det er umuligt at fornægte Guds Ord eller Prædiker i Kristus uden i Virkeligheden at fornægte Gud.

Den, der foregiver at tro paa Gud, men ikke tror paa ham, som han er aabenbar, og som han udtaler os i sit Ord, som den absolutte Voogiver, men tillige som den, der elskede Verden saaledes, at han gav den sin Søn til Prædiker, han tror sin paa et selvvaldt Gudsbegreb, beslaglagt med Gudsindernes Afguder.

David lader os forstaa, at han ved Daarer tænker paa Mennesker, som følger deres Svds Begær, hvis Gerning er „fordærvelig“ og „vederdyggelig“, altsaa Mennesker, som intet har med Gud at gøre, og som selvvalgt ingen Prædiker eller Bønning kan vente af ham, og saa hævder Hjertet i dem: Der er ingen Gud, følgelig ingen Dom, ingen Gengældelse.

Vad os se, hvad Guds Ord siger rent ud om Tro og Vantroen eller om det ikke at tro. 1. Joh. 3, 18: „Den, som tror paa ham (Jesus), dømmes ikke; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke tror paa Guds enbaarne Søns Navn.“ 3, 36: „Den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Bredde bliver over ham.“

Mar. 16, 16: „Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som ikke tror, skal blive fordømt.“ 1. Joh. 5, 10: „Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Væner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn.“

Ebr. 11, 6: „Uden Tro er det umuligt at behage Gud; thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Velsener, som søger ham.“ Det er ejendommeligt for Vantroen, haade den ligegyldige, uoplyste og den opløste, at den finder i sig en Prædiker, der er uden Gud og uden Daab.

Medens den har det tilfældes med de hedenske Religioner, at den kender ingen Prædiker, ingen Drejning for den faldne Slægt, saa staar Vantroen tilbage for disse, idet den er negativ, nedrivende, medens der gennem disse dog gaar en politiv Stræben fremad imod Dydet, Sandheden og Frelsen.

Vantroen dner ikke til at leve paa og endnu mindre til at dø paa. Vad os slutte med følgende: Den vantro fraffelse Filosofof Sumes Voder var en Gang en kendende Kristian. Mændet af sin Søns glimrende Goner kaldt ham fra sin Tro og fulgte Sønnen i hans Skepticisme. Aar jorløb, og hun nærmede sig Dødens Port, og da skrev hun følgende rørende Brev til sin Søn: „Min kære Søn! Mit Helbred fejler mig. Jeg er i stærk Tilbagefald. Jeg kan ikke leve ret længe. Min Filosofi giver mig ingen Trøst i min Nød. Jeg er uden Kristendommens Haab og Trøst, og min Sjæl flytter ned i en Fortvivlelsens Tilstand.“

Den maa stædte mig nogen Erstatning for Tabet af min Religion. Jeg beder dig, ifølg dig at komme hjem og trøste mig, eller i det mindste skriv til mig, hvad Dufoalelse din Filosofi vder i Dødens Stund.“

Den vder af alle Farer, vort Folk er udsat for i dette Land, er Faren at sømle ned i Vantroens bundløse Sump. Derfor maatte vi haade dette Afnit med.

Brev fra Japan.

Rr. 65. Julen i Japan.

Julen i Japan er en kendsgerning. I de større Byer holder mange Butikker Julebelysning, Bæver averteres som særlig passende til Julegaver, og undertiden er der ret smagfulde Juledekorationer.

Viserens taler om Julen. Det Dagblad, jeg holder, har nu en halv Snes Dage haft stadige Smaaar- artikler, først om Forberedelserne i forskellige Kirker, saa om selve Festerne.

Det lader jo godt; og det er ogsaa til en vis Grad glædeligt. Det viser da, at den bitre, usofonlige Modstand er brudt. Men Modstanden har en Røvers, Underkben mindes jeg et Par Vinter, der siger noget om en blandedt Kristendom.

Lag nu det vældige R. N. U. M. i Osaka. Det fejrede Julen. Ja, men hvorledes? Det, Aftenen fik fat paa, var, at de unge Mænd havde grundig indstudert og flint udbrøt tre — gamle japaneske Kneppil. Hvad det har med Kristendom at gøre, da her en Jule-

ajten — ja, jeg ved det ikke. I det R. N. U. M., jeg i sin Tid tilhørte, sang vi Prorofens Salmer og læste Bæfcs eller Bønnesalmer. Væs Prædikener og samtale om dem. I en anden Ungdomsforening var det Rosenius' Skrifter og Ahnfeldt's Sange.

Maaffe de ikke var særlig egnede for Ungdommen. Og dog — kunde jeg leve min Ungdom om igen — jeg valgte de samme Metoder for mig selv — ogsaa for mine Børn. I en af de største Kirker i Osaka spillede man ogsaa Komedie. Ser var det Jesu hele Liv, der var sat i Scene — 21 i alt. Det begyndte med Juleaften, der spillede af allepungte Klasse, og endte med Optændelsen.

Man kan jo næsten græde over at læse det; at der er saa liden Erhædvighed for det hellige, saa liden Sans for, hvad der sømmer sig.

Men, det bør huskes, at Japan staar omtrent paa samme kulturelle Trin som Europa i Middelalderen eller som flere af de katolske Lande nu. Man traeyer noget, man kan se. Ordet alene er utilstrækkeligt til at gøre en Begivenhed levende.

Det er følgelig, at det staar saa daarligt til. Men det er dog en himmelvid Forskel fra, hvad det var for 40 Aar siden, ja, selv for 10 Aar siden. Dørene er i Sandhed bleven aabnet; Jorden er udtagelig; vi mangler kun Tædø-mænd — kommer I snart?

Bruger vi ikke den underlige Vejlighed, vi har nu, saa er det ikke umuligt, at den domne Kristian- heds selv kan saa følgerne at erfare en Gang.

Jeg tror ikke paa den gamle Da- re; men jeg er dog end flere paa, at dens Mulighed vil udeblive, dersom Herren bliver den, der regerer her og herude i Osten. Vælg- ger vi nu Sønderne i Skædet, kunde det dog være, at vore Børne- børn funde saa nok at gøre en Gang.

Medens det nu end vil blive, og et jeg overbeviit om: vi vil gaa tabt af uendelig megen Vælgelæse, derfor vil ikke af al Maat udnytter de forunderlig anstige Forhold, vi har for Liden. For mig og min Familie vilde det være mange Gange lettere at rejse hjem nu. Men vi tør simpelthen ikke.

Julen i vore Kapeller.

Har nok aldrig været fejret med større Glæde end i Aar. Selv Shimonojefi, hvor der ikke endnu er gjort et halvt Aars Arbejde, haade Huset propfyldt. Af Vær- der jo kun to døpte og et Par flere der til Daab. Men de haade lige- godt givet over en Trediedel af hvad der bruges til Julefejren (voort Tilskud var 19.10 Aler \$9.55).

Mura skriver, at en af de Ting, der har glædet ham mest, er, at stendommens Haab og Trøst, og min Sjæl flytter ned i en Fortvivlelsens Tilstand.

Den maa stædte mig nogen Erstatning for Tabet af min Religion. Jeg beder dig, ifølg dig at komme hjem og trøste mig, eller i det mindste skriv til mig, hvad Dufoalelse din Filosofi vder i Dødens Stund.“

Den vder af alle Farer, vort Folk er udsat for i dette Land, er Faren at sømle ned i Vantroens bundløse Sump. Derfor maatte vi haade dette Afnit med.

Julen i Japan er en kendsgerning. I de større Byer holder mange Butikker Julebelysning, Bæver averteres som særlig passende til Julegaver, og undertiden er der ret smagfulde Juledekorationer.

Viserens taler om Julen. Det Dagblad, jeg holder, har nu en halv Snes Dage haft stadige Smaaar- artikler, først om Forberedelserne i forskellige Kirker, saa om selve Festerne.

Det lader jo godt; og det er ogsaa til en vis Grad glædeligt. Det viser da, at den bitre, usofonlige Modstand er brudt. Men Modstanden har en Røvers, Underkben mindes jeg et Par Vinter, der siger noget om en blandedt Kristendom.

Lag nu det vældige R. N. U. M. i Osaka. Det fejrede Julen. Ja, men hvorledes? Det, Aftenen fik fat paa, var, at de unge Mænd havde grundig indstudert og flint udbrøt tre — gamle japaneske Kneppil. Hvad det har med Kristendom at gøre, da her en Jule-

ferligt, da Matsumoto hidtil har hjulpet i Shimonojefi. Den oirke- lige Møbling i Woji bliver nok udfat, til Past. Nielsen kommer tilbage; vi har nemlig Vofalet, men mangler Gimaner til Bævte, Skaffelov o. a. Tilførelse. Januar og Februar er ogsaa blandt de al- lerdarligste Maanedeg af Aaret, saa der tabes ikke faa meget.

Kurume, ja den er jo Hoved- staden i vort Arbejdsomraade. Vi har aldrig haft nogen Jul før som denne. Derom i næste Brev.

Trin Sem. Gbedningemissionsforenings Martsmoder

fra 29.—30. Januar, 1916.

Disse Martsmoder har i de senere Aar været nogle af de skønneste Afsælinger, som vi har haft i det daglige Skoleliv, og for i Marts Bed- kommende er der vist heller ingen af dem, som deltog, der vil nægte, at vi haade nogle dejlige Dage. Guds Ord lader jo daglig i rigt Maal til os, og hvad var vi uden det „daglige Bred“; men det er ligesom der ligger noget ierligt forfærdende i dette: „Aa nu tager vi et Par Dage af, som vi i særlig Fortand kan kalde vore Misionsdage.“

Endværlig Menighed fortæller lidt af den Tanke, og efter som Forholdene paa Stolen bliver iertere for hvert Aar, føler vi os ogsaa glade over at haave noget særligt, som vi kan sammenslutte os om den Stole.

Da dette forie Meierat desværre ikke er stenografi nedteget, vil det selvfølgelig være meget mangelfuldt; men jeg skal forsøge at frem- draage nogle af Hovedtrækkene i Må- dernes Gang.

Lørdag 29. Januar.

Om Eftermiddagen kl. 3 fandt Forretningsrådet Sted, hvor der blev taget Beslutninger med Hen- sijn til Foreningens Kassebehold og Valg af Embedsmænd. Foreningen besluttede at give to Trediedele af Summen til Japansmissionen og een Trediedel til Indianermissionen. Der var kun Valg af Revisor og Sekretar i Aar. Sind. C. Erlander blev valgt som Revisor og Under- tægnede som Sekretar.

Om Aftenen kl. 8 begyndte saa den Række Ader, der hoiife Past. Andreassen, Reenah, Wis., var til Stede og talte. Ved Mødet om Aftenen fremdrog han et Billede af Kong Salomonens Liv: Kong Salomon var til Trods for sin høje Stilling og lærte Livsfordal allige- vel et Menneske som vi. Det men- neskelige Hjerte med dens Kampe og Sejre, Nederlag og Synd, som vi fænder fra os selv, finder vi ogsaa hos ham. Han begyndte saa godt; men Omgangen med Hedni- gerne og Verdens Rudele fik for en Tid Maat med Salomon, og det Trods for, at vi tror, at hans Sjæl til sidst blev bjerget, saa finder vi saa meget sørgeligt hos ham. Jeg funde fremdraget mange Eksempler fra det virkelige Liv, hvor unge Mennesker haade overføaret alle Bænd: Forældres Aarligbed, Sel- bred, Vovsstillig blot for at image lidt Verdens Rudele. D. unge Ven- ner, I som har smagt Synben, stand's dog! og I, som har smagt Raaden, glem dog ikke, at Syn- dens og Fortabelsens Mulighed bæ- rer vi i os.

Om Aftenen kl. 8 begyndte saa den Række Ader, der hoiife Past. Andreassen, Reenah, Wis., var til Stede og talte. Ved Mødet om Aftenen fremdrog han et Billede af Kong Salomonens Liv: Kong Salomon var til Trods for sin høje Stilling og lærte Livsfordal allige- vel et Menneske som vi. Det men- neskelige Hjerte med dens Kampe og Sejre, Nederlag og Synd, som vi fænder fra os selv, finder vi ogsaa hos ham. Han begyndte saa godt; men Omgangen med Hedni- gerne og Verdens Rudele fik for en Tid Maat med Salomon, og det Trods for, at vi tror, at hans Sjæl til sidst blev bjerget, saa finder vi saa meget sørgeligt hos ham. Jeg funde fremdraget mange Eksempler fra det virkelige Liv, hvor unge Mennesker haade overføaret alle Bænd: Forældres Aarligbed, Sel- bred, Vovsstillig blot for at image lidt Verdens Rudele. D. unge Ven- ner, I som har smagt Synben, stand's dog! og I, som har smagt Raaden, glem dog ikke, at Syn- dens og Fortabelsens Mulighed bæ- rer vi i os.

Søndag, 30. Jan. Om Eftermiddagen kl. 3. Mis- sionsprædiken. Lest: Ef. 5, 2-3. „Udvid Bladen til dig Paulus, og lad dem udsænde din Bølligs Tæp- per, forjander det ikke; stræl dine Teltstovene langt ud, og befaft dine Teltstov! thi du skal udbræde dig til højre og venstre, og din Sæd skal arve Hedningerne, og den skal befolke de ødelagte Stæder.“

I Begyndelsen af Profeten Esaias's Bog taler Profeten til Isra- el's Folk, strengt og adbarende, idet han foreholder Folket deres Syn- der mod den levende Gud. Han gaar i Nette med dem for deres Utæn- nemmelighed og Uafsonheds Skyld paa en saare streng Maade ved at fortælle dem, at de paa vis- se Punkter var sume ned til et lavere Trin end Dørens. „Thi en Ofte sender sin Gjernand og et Mæn sin Herres Skybde; Israels fænder intet, mit Folk fortaar in- tet,“ siger Profeten. Og endvidere bebrejder han dem for den aandelige Maade, paa hvilken de forsøgte at tjene deres Gud, idet han paa Guds Vegne tilraaber dem: „Vad skal jeg med eders mangfoldige Of- re ofe.“ Rænger fremme i Vagen foreholder han dem dog ogsaa Guds Forjættelser og minder dem om, at

selv om Gud vilde tage haardt paa dem ved at „brænde deres Byer“ og „lægge deres Stæder øde,“ saa vilde han gennem Tugt jøre sit Folk til Maalet, nemlig at blive det Folk, fra hvilket hans Vælgelæse skulde udflyde over hele Jorden — ogsaa til Hedningerne. Denne Prædikerplan finder vi blandt andet ogsaa udtalt i den Telt, som vi har for os i Dag, og det bliver da særligt Slutningen af det andet Brev, jeg skal dvæle ved.

„Stræf dine Teltstovene ud.“ Vi den nye Pagts Folk har ogsaa er- faret, at Evangeliet's Teltstov naade os, hvad der ogsaa var Jesu Billie, da han i sin Misionsbefaling sagde: „Gaar den og gæret alle Folkelagene til mine Dødsle- le,“ og et andet Sted siger han: „de skulde komme fra Ester og Væster og sidde til Vords med Abra- ham, Isak og Jakob i Himmeriges Rige.“ Med andre Ord, den Døp- sning, Vælsedning, Frelse og Fred, som Jøderne vilde faa i Gie, kul- de spredes ud over den hele Jord; og det forjød Guds Folk ogsaa efter Pinsedagen.

I Raf. 2. fortæller der om et Søn, som Profeten har. Han ser en Mand med en Maalestov i sin Haand; og i Samklang med dette Søn vil jeg minde jer om Legen- den fra Konstantinopels Grundlæg- gelse. Der fortæller, at da Konstan- tin den Store gif og planlagte Grundlæggelsen af denne store By, som der en Engel til ham og sagde: „Naar du ommaaler Grundten til Væen, vil jeg gaa foran dig, stand's da ikke, før jeg stand's.“ Konstan- tin tog fat paa Arbejdet; og hvor stor blev Hofføllenses Forundring iffe, da de fulgte deres Herre ved Opmalningen og saa hans store Planer. De had da kejseren betante, hvad han gjorde; men denne Jøve- de blot: „jeg stand's ikke, før Eng- len stand's.“

Og Venner! lad os sige Gud tak, at vi ikke har faaet Befaling til at stand's, men til at gaa ud og for- funde det glade Budskab. Vort Tid er en alvorlig Tid. Slægten er dødsfyg; men derfor traeyer den netop til at høre Kristi Evangelium, derfor lad os være med til ved vore Skrifter og Midler at „strætte Telt- stovene ud.“ Men det er nu ikke saa let at være med til, er der nog- le der siger. Vad er saa Grundten til at det falder saa svært? mon ikke denne, at man gaa sig tilfreds med sig selv. Man var maaffe bleven omvendt; men hvad skete saa efter den Tid; aah, det endte'gerne med Stiltand, for ikke at sige Tilbage- gang; der var ingen Væst og Del- liggørelse i ens Liv. Og som det er hos den enkelte, saaledes bliver det ogsaa i Guds Menighed. Vi lig- ner desværre alt for meget Profeten Jonas paa et særligt Punkt. Han haade faaet Befaling til at gaa til Nineve; men mon Grundten til hans Uldighed ikke kan liges i, at han ingen Sorg og Smerte søgte over for de stakkels Mennesker, han haade faaet Befaling om at gaa til. Derimod bebrejdede han Herren, fordi det Træ, under hvilket han søgte Ly, visnede en Nat. Som det gif ham, gaar det os. Profetens store Befaling er vi saa lidt med til at efterkomme, mens vi fortæber os i Smaaligheder. Da dog har vi Guds Planer angaaende Hedni- gernes Frelse saa klart illustreret i Ny-Testamente; thi haade Paulus, Peter, Filip og andre fik ved Guds Aabenbaring Befaling om at gaa til Hedningerne; men i Dag mang- ler Kirken haade Mænd og Midler for Udbrædelsen af Evangeliet. Nu er der maaffe flere, der vil prote- stere og sige, at Præsten fra Re- nah, Wis., ser for fort paa Tingene, dog er jeg ikke ganske blind for det Arbejde, der har været gjort. For en Tid siden læste jeg i et Blad, at Misionsforene var ftegne 84% fra 1904—14; men i det samme Blad læste jeg ogsaa, at en Mis- sionær paa Hedningemarken maatte vente flere Dage paa en Række Væ- lter, fordi den var bleven begravet under en Stabel Kæser med Whiffy som først skulde flyttes. Paa en Maade gøres det vel et stort Ar- bejde i vort Lid for Guds Riges Fremme; men vi glemmer ofte, at Jvævelen ogsaa arbejder, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den nuværen- de Arig er et Resultat af Jvævelens Gjerninger for at stand's Udbræd- elsen af Evangeliet. Men Gud ste Rov, at Gud kan vende alt til det gode!

Saa lidt med Hensjn til de Tal, man kan optille; ja, ja, men Ud- faldet bliver dog til sidst, at kun en Fjerdedel af Jordens Beføll- ning har hørt Jesu Navn nævne, og selv om der saa er gjort en Del Arbejde i den sidste Menneskealder, saa lad os ikke glemme, kære Ven-

ner, at forud for vor Tids Arbej- dem ligger der en Periode af 1900 Aar, en Forberedelsestid.

I Slutningen af det andet Brev siger Profeten saa: „og befaft dine Teltstov,“ og naar vi tænker lidt over det, fortaar vi i krafts det Vælsede; thi lad Teltstovene være nok saa gode; dersom Vælene joover i Luftten, dner det hele iffe. Og lad mig ogsaa haave Lov til at anvende dette Vælsede i denne Forbindelse. Vad Folk haade om Hedningemis- sions „Teltstov“, dersom Hjemme- missionsens „Tætpæle“ staar ube- faret, gauner Skaffen intet. Men det er en stor Naade, at vi som Folk har faaet en vid Arbejdsmaat blandt vore Landsmænd, og lad os endelig bemette Anledningen. Vort eget Vælske Frelse er en Vre- de, som jærlig har tngnet paa mit Hjerte den sidste Tid; jeg har ofte fuffet over, at vi aldrig har erfaret en virkelig Ræfvelse blandt vort Folk. O, at Gud dog maatte finde os værdige til at blive brugt som Redskaber i hans Haand til at føre flere af vore Landsmænd til Kristus, saa vi maatte erfare Strøm- me af Naade. Men mon ikke der maatte iffe noget med Guds Meni- ghed istand os, før vi kan vente en Ræfvelse.

Vi mangler vist en dybere Er- kundelse af den store, timelige Guds- holdning, som vi er bleven betroet; vi fortæber os i vort eget i Stedet for at tænke paa at gøre noget godt med de Gaver, som Herren har skænket os. Vi ligner meget en Mand, der blev mig fortalt om. Han var velhavende, haade en Form, et slot Søn i Væen og en „Auto“ til 2,000 Doll. Saa kom denne Mand til Misionsmøde; da Dret skulde outages og den stakkels Mand, som jølte sig meget rørt af Ordet, fandt Trang til at give en Gave, opdagede han, at han haade glemt sine Penge. Han tog dog en hurtig Bestutning; han vilde bringe sit Offer afslævet. Den næste Morgen fik han sin „Auto“ ud, og med Misionskassen i Lommen og et varmt Hjerte i Profet Løfte han hen til det Sted, hvor Misionsøren boede og overraakte ham den store Sum af — Ager og skriver — een Dollar. Aah, hvor har vi lidt Er- kundelse af, hvad Herren har givet os!

Det næste, jeg skal nævne som en Grund, hvorfor „Tætpælene“ staar løse er Manglen paa Erkendelse af Præstens Sælighed og Fortabelsens Ræfvel blandt de troende. Som det er med Hensjn til Hedningerne, saaledes er det haade i Menighederne og i Hjemmet jært og fremmet, desværre. En tros de Mor i. Ets. kan fortælle om sin rare og stiffe- lige Dreng; men naar Spørgsmaal- let om hans Sjæls Frelse kommer op, svareer han maaffe: „Ja min Søn er i Grundten en rar Dreng, og er jo saa ung endnu. Aah, Ven- ner! lad os bede Gud fri os fra, at der skulde komme Dødsd i vore Hjertes. Moses, Daniel, Jeremias, Paulus o. fl. af de hellige Mænd gjorde sig til et med Jøfket. Tank i. Ets. paa Paulus, naar han siger: „jeg sukkede selv at være en For- bandede fra Kristus, for mine Brø- dre, mine Fremder efter Skødet. Hun sølte Smerten for sit Folks Skyld. Nøler vi nogen Smerte over andres usalige Tilstand? Vil I være med Venner, til at bede om, at vi maatte blive befaftet, saaledes, at vi funde blive brugt til at gøre noget for vort Folk. En bedende Mor kan bede sit Barn til Skrifter og vi maa ogsaa haade vort Folk til Skrifter i aandelig Fortand. Men vi maa ogsaa arbejde. Da Hans Mæsen Gave- gab i Kongelig, flagede han over, at han intet haade at foretage sig. „Jeg kan nok bede,“ sagde han, „men hvad er Væen uden Arbejde.“ Vi skal ogsaa arbejde her paa sin Maade og paa sit Sted med de Skrifter og Midler, som Herren har givet den enkelte.

Maatte Herren saa velsigne sit Arbejde paa Hedningemarken, men give Gud, at vi maatte komme til at jøle Smerten over vort eget Nø, saa skulde vi blive befaftet, og saa nok blive brugt til at strætte „Teltstovene“ længere ud. Bud- skabet om Fred og Frelse, Amen!

Om Aften kl. 8 var der saa Slutningsmøde: Lest: Matt. 16, 21—28. Den fananaiske Kvinde. Sotestanken i denne Tale var at minde os om, at et selstændigt Bø- nens Liv med vor Frelser var det jært og første for et Guds Barn.

Naar Herren saa fremdeles vel- sigte vor Misionsforening, og Tal- til Vennerne, som vilde komme „her- om“ i de Dage, og Tal til Medlem- merne uden for Stolen, som blæver ved at være Foreningen tro:

Victor Rasmussen, Sek.